

Rick Riordan

De laatste Olympiër

Ik ga op een cruïse met explosieven

Het eind van de wereld begon toen er een pegasus op mijn motorkap landde.

Tot op dat moment had ik een geweldige middag gehad. Technisch gesproken zou ik geen auto mogen rijden, want ik werd pas over een week zestien, maar mijn moeder en Paul, mijn stiefvader, hadden Rachel en mij meegenomen naar een rustig stuk strand aan de zuidkust en Paul had ons zijn Prius geleend voor een ommetje.

Nou denk je vast: Goh, wat onverantwoordelijk van die man, bla bla bla, maar Paul kent me goed. Hij heeft me demonen aan stukken zien rijten en uit exploderende schoolgebouwen zien springen, dus hij begreep waarschijnlijk wel dat een paar honderd meter autorijden niet echt het allergevaarlijkste was wat ik ooit had gedaan.

Hoe dan ook, Rachel en ik reden over het strand. Het was een warme augustusdag. Rachel had haar rode haar in een paardenstaart gedaan en ze droeg een witte bloes over haar badpak. Ik had haar nooit anders gezien dan in een sjofel t-shirt en een spijkerbroek met viltstiftstrepen en ze zag er schitterend uit.

‘O, ga daar eens staan!’ zei ze tegen me.

We parkeerden op een smalle strook die uitkeek op de Atlantische

Oceaan. De zee is altijd al een van mijn favoriete plekken geweest, maar vandaag zag hij er nog mooier uit dan anders: glinsterend groen en zo glad als glas, alsof mijn vader hem speciaal voor ons kalm hield.

Mijn vader is trouwens Poseidon. Hij kan dat soort dingen.

‘Zo,’ zei Rachel glimlachend, ‘en nu over die uitnodiging.’

‘O... o ja.’ Ik probeerde enthousiast te klinken. Ze had me ten slotte uitgenodigd om drie dagen naar hun vakantiehuis op Saint Thomas te komen. Zo’n aanbod kreeg ik niet vaak. Bij ons was een weekend in een vervallen huisje op Long Island met een paar gehuurde video’s en een stapel diepvriespizza’s al een supervakantie, maar nu waren Rachels ouders bereid me op sleeptouw te nemen naar de Caraïben.

Daar kwam nog bij dat ik ernstig aan vakantie toe was. Deze zomer was de zwaarste van mijn hele leven geweest. Het idee om er zelfs maar een paar dagen tussenuit te gaan was heel verleidelijk.

Maar er stond iets ingrijpends te gebeuren. Ik kon elk moment worden opgeroepen voor een missie. Nog erger was dat ik volgende week jarig was. Ooit was de voorspelling gedaan dat wanneer ik zestien werd er iets vreselijks zou plaatsvinden.

‘Percy,’ zei Rachel, ‘ik weet dat de timing niet goed is. Maar die is bij jou nóóit goed, toch?’

Daar had ze gelijk in.

‘Ik wil heus wel mee,’ bezwoer ik haar, ‘maar...’

‘De oorlog.’

Ik knikte. Ik had het er niet graag over, maar Rachel wist het. In tegenstelling tot de meeste stervelingen kon zij door de Mist heen kijken – de magische sluier die het menselijk zicht vertroebelde. Zij had monsters gezien. Zij had halfgoden ontmoet die tegen de Titanen en hun bondgenoten vochten. Ze was er zelfs bij geweest toen vorige zomer de in mootjes gehakte Kronos in een afschrikwekkende nieuwe gedaante uit zijn doods-kist was opgestaan en ze had mijn eeuwigdurende respect afgedwongen door hem met een blauwe plastic haarborstel in zijn oog te raken.

Ze legde een hand op mijn arm. ‘Denk er nog maar even over na, oké? We vertrekken pas over een paar dagen. Mijn vader...’ Haar stem stierf weg.

‘Zit hij je op je huid?’ vroeg ik.

Rachel schudde vol afschuw haar hoofd. ‘Hij probeert áárdig tegen me te doen en dat is bijna nog erger. Hij wil dat ik in het najaar naar Clarion Ladies’ Academy ga.’

‘De school waar je moeder ook op heeft gezeten?’

‘Het is zo’n stomme *finishing school* voor meisjes uit de gegoede kringen, helemaal in New Hampshire. Zie je mij al op een finishing school?’

Ik beaamde dat het nogal stom klonk. Rachel was iemand die zich bezighield met kunstprojecten en eten geven aan daklozen. Ze demonstreerde om de bedreigde geelbuiksapzuiger tegen uitsterven te behoeden en dat soort zaken. Ik had haar nog nooit in een jurk gezien. Ik kon me haar moeilijk voorstellen als aankomend lid van de beau monde.

Ze zuchtte. ‘Hij denkt dat als hij nou maar aardig genoeg doet, ik me wel schuldig ga voelen en toegeef.’

‘En daarom vond hij het goed dat ik met jullie meega op vakantie?’

‘Ja... maar je zou mij er een groot plezier mee doen, Percy. Het zou véél leuker zijn als jij erbij was. Trouwens, ik wil het ergens met je...’ Ze zweeg abrupt.

‘Wil je het ergens over hebben?’ vroeg ik. ‘Je bedoelt... het is zo gewichtig dat we ervoor naar Saint Thomas moeten?’

Ze tuitte haar lippen. ‘Laat maar. We doen gewoon alsof we twee normale mensen zijn. We zijn een eindje aan het rijden, we kijken naar de oceaan en we hebben het samen naar ons zin.’

Ik voelde dat haar iets dwarszat, maar ze glimlachte dapper. In het zonlicht leek haar haar op vuur.

We hadden deze zomer veel tijd samen doorgebracht. Ik had het niet echt zo gepland, maar hoe dreigender de situatie in het kamp was geworden, hoe groter mijn behoefte om Rachel op te bellen en

ertussenuit te knijpen, gewoon als adempauze. Ik wilde mezelf eraan herinneren dat de wereld van de stervelingen er nog steeds was, ver weg van alle monsters die me als hun persoonlijke boksbal gebruikten.

‘Oké,’ zei ik. ‘Een doodgewone middag en twee doodnormale mensen.’

Ze knikte. ‘En dus... als die twee mensen elkaar mochten, wat zou er hypothetisch gesproken dan voor nodig zijn om die domme jongen dat meisje te laten zoenen, hm?’

‘O...’ Ik voelde me net een van Apollo’s heilige koeien: traag, dom en knalrood. ‘Eh...’

Ik kan niet ontkennen dat ik over Rachel had nagedacht. Zij was zo veel makkelijker om mee om te gaan dan... nou ja, dan sommige andere meisjes die ik kende. Ik hoefde niet hard mijn best te doen of op mijn woorden te letten, of mijn hersenen te pijnigen over wat ze dacht. Rachel hield niet veel achter. Ze vertelde je gewoon wat ze dacht.

Ik weet niet hoe ik ging reageren, maar ik was wel zo afgeleid dat ik de grote zwarte gedaante die uit de lucht omlaag kwam zeilen pas opmerkte toen er met veel kabaal vier hoeven op de motorkap van de Prius landden.

Hé chef, zei een stem in mijn hoofd. *Gave kar!*

De pegasus Blackjack was een oude vriend van me, dus ik probeerde niet heel kwaad te worden over de kraters die hij in de motorkap had geslagen, maar ik dacht niet dat Paul Blofis er erg blij mee zou zijn.

‘Blackjack!’ Ik zuchtte. ‘Wat doe jij...’

Toen zag ik wie er op zijn rug zat en ik begreep dat het gedaan was met mijn rust.

‘Hé, Percy, hoe is-tie?’

Charles Beckendorf, de kampoudste van het Hephaistosgebouw, was iemand die de meeste monsters om hun mammië deed roepen. Hij was reusachtig en had kabels van spieren doordat hij elke zomer in de smidse werkte. Hij was twee jaar ouder dan ik en een van de bes-

te wapensmeden van het kamp, maar hij maakte ook knap ingewikkeld mechanisch spul. Een maand geleden had hij een Griekse vuurbom geplaatst in de wc van een touringcar die een stel monsters door het land had gereden. Toen de eerste harpij doortrok werd een heel legioen van Kronos' booswichten door de ontploffing weggevaagd.

Beckendorf was gekleed voor de strijd. Hij droeg een helm, een bronzen borstkuras en een zwarte camouflagebroek, en aan zijn zij hing een zwaard. Over zijn schouder had hij zijn zak met explosieven.

'Is het zover?' vroeg ik.

Hij knikte grimmig.

Mijn keel werd dik. Ik had geweten dat het ging gebeuren. Het zat al weken in de planning, maar heimelijk had ik gehoopt dat het er niet van zou komen.

Rachel keek omhoog naar Beckendorf. 'Hoi.'

'O, hallo. Ik ben Beckendorf. Jij bent zeker Rachel. Percy heeft me... eh, ik bedoel, hij heeft je naam wel eens laten vallen.'

Rachel trok een wenkbrauw op. 'Echt? Mooi.' Ze wierp een blik op Blackjack, die met zijn hoeven op de motorkap van de Prius klepperde. 'Dus jullie gaan nu de wereld redden.'

'Zo ongeveer,' beaamde Beckendorf.

Ik keek Rachel hulpeloos aan. 'Zou jij mijn moeder...'

'Ik vertel het haar wel. Ze is er vast al aan gewend. En ik zal het Paul uitleggen van de motorkap.'

Ik knikte dankbaar. Het was waarschijnlijk de laatste keer dat hij me zijn auto had uitgeleend.

'Succes.' Voordat ik kon reageren zoende Rachel me op mijn voorhoofd. 'En nu wegwezen, halfbloed. Slacht maar een paar monsters voor me af.'

Het laatste wat ik van haar zag was dat ze met haar armen over elkaar in de rijdersstoel van de Prius zat en toekeek hoe Blackjack met Beckendorf en mij op zijn rug in grote cirkels opsteeg. Ik vroeg me af waarover ze het had willen hebben, en of ik lang genoeg zou leven om erachter te komen.

‘Zo,’ zei Beckendorf. ‘Ik neem aan dat je niet wilt dat ik Annabeth over dat uitstapje vertel.’

‘O, goden,’ mompelde ik. ‘Als je het maar uit je hoofd laat.’

Beckendorf grinnikte en samen scheerden we over de Atlantische Oceaan.

Het was bijna donker toen we ons doel in het oog kregen. De Prinses Andromeda lag glinsterend aan de horizon – een enorm cruiseschip dat geel en wit oplichtte. Van een afstand zou je zeggen dat het een gewoon partyschip was in plaats van het hoofdkwartier van de Heer der Titanen. Van dichterbij zag je het grote boegbeeld: een geketende donkerharige vrouw in een Griekse chiton met een van doodsangst vertrokken gezicht, alsof ze de stank rook van alle monsters die ze tegen haar wil in moest vervoeren.

Toen ik het schip zag verkrampte mijn maag. Ik was al twee keer bijna gedood op de Prinses Andromeda. Nu koerste het regelrecht op New York af.

‘Weet je wat je moet doen?’ schreeuwde Beckendorf boven het geweld van de wind uit.

Ik knikte. We hadden in de haven van New Jersey op verlaten schepen geoefend. Ik wist hoe weinig tijd we zouden hebben. Maar ik wist ook dat dit onze kans was om Kronos’ invasie in de kiem te smoren.

‘Blackjack,’ zei ik, ‘zet ons af op het onderste achterdek.’

Gesnopen, chef, zei hij. *Man, ik haat het om die boot weer te zien.*

Drie jaar geleden had Blackjack gevangengezeten op de Prinses Andromeda, totdat hij met wat hulp van mijn vrienden en mij had kunnen ontsnappen. Hij zou nog liever zijn manen laten vlechten als een My Little Pony dan het schip weer op te gaan.

‘Je hoeft niet op ons te wachten,’ zei ik.

Maar chef...

‘Vertrouw me maar. We komen er zelf wel weg.’

Blackjack vouwde zijn vleugels op zijn rug en dook als een zwarte komeet op het schip af. De wind floot in mijn oren. Ik zag monsters

op het bovendeck patrouilleren – dracaenae (oftewel slangenvrouwen), hellehonden, reuzen en mensachtige zeeleeuw demonen, die ‘telchines’ werden genoemd – maar we suisdan zo snel voorbij dat niemand alarm sloeg. Toen we bij het achterste deel waren, spreidde Blackjack zijn vleugels en landde hij zachtjes op het dek. Draaierig klom ik van zijn rug.

Succes, chef, zei Blackjack. Laat ze geen paardenkebab van je maken!

Na die woorden verdween mijn vriend de avondlucht in. Ik haalde mijn pen uit mijn zak, trok het dopje eraf en Doemtij kwam in zijn volle lengte tevoorschijn: één meter dodelijk goddelijk brons dat zacht glansde in de schemering.

Beckendorf hield een stuk papier in zijn handen. Ik dacht dat het een plattegrond was, maar toen zag ik dat het een foto was. In het vage schijnsel staarde hij naar het glimlachende gezicht van Silena Beauregard, dochter van Aphrodite. Ze hadden vorige zomer verkeerling gekregen, nadat iedereen al jarenlang doorhad dat ze elkaar leuk vonden. Ik had Beckendorf nog nooit zo gelukkig gezien als deze zomer, ondanks het dreigende gevaar.

‘We redden het wel terug naar het kamp,’ beloofde ik hem.

Even zag ik een zorgelijke blik in zijn ogen. Toen glimlachte hij weer vol zelfvertrouwen.

‘Reken maar,’ zei hij. ‘Kom, we gaan Kronos weer in kleine stukjes opblazen.’

Beckendorf ging voorop. Zoals we hadden geoefend liepen we door een smalle gang naar de diensttrap, maar bleven stokstijf staan toen we boven ons hoofd stemmen hoorden.

‘Het kan me niet schelen wat je neus vertelt!’ snauwde een blaffe-rige stem – die van een telchine. ‘De vorige keer dat je een halfbloed rook bleek het een broodje ham te zijn!’

‘Ik hou nou eenmaal van broodjes ham!’ blafte een andere stem. ‘Maar ik zweer het je, dit is de geur van halfbloeden. Ze zitten op het schip!’

‘Kijk jij maar uit, of ik maak schoon schip met jou!’

Ze bleven kibbelen en Beckendorf wees omlaag. We slopen de trap af. Twee verdiepingen lager waren de stemmen van de telchines nauwelijks nog te horen.

Uiteindelijk kwamen we bij een metalen luik. *Machineruim*, mi-mede Beckendorf. Het zat op slot, maar hij haalde een betonschaar uit zijn zak en knipte de vergrendeling door alsof die van boter was gemaakt.

In het ruim stond een rij gele turbines ter grootte van graansilo's grommend te draaien. Langs een van de wanden bevonden zich drukmeters en computerschermen. Een telchine stond over een toetsenbord gebogen, maar hij ging zo op in zijn bezigheden dat hij ons niet opmerkte. Hij was ongeveer anderhalve meter groot en had een gladde, zwarte zeehonden huid en plompe pootjes. Hij had de kop van een dobermann, maar zijn klauwachtige handen waren bijna menselijk. Grauwend en mompelend rammelde hij op de toetsen. Misschien stuurde hij zijn vrienden van lelijkerds.com een mailtje.

Ik deed een stap naar voren en hij verstarde. Waarschijnlijk rook hij iets. Hij dook naar een grote, rode alarmknop, maar ik versperde hem de weg. Sissend deed hij een uitval naar me, maar één houw met Doemtij was genoeg om hem in een wolk stof te veranderen.

‘Dat was nummer één,’ zei Beckendorf. ‘Nog maar zo’n vijfduizend te gaan.’ Hij gooide me een vat met een dikke groene substantie toe – Grieks vuur, ongeveer het gevaarlijkste magische spul op aarde. Vervolgens wierp hij me een ander voor halfgoden onmisbaar gereedschap toe: duct tape.

‘Maak die op het toetsenbord vast,’ zei hij. ‘Ik doe de turbines.’

We gingen aan het werk. Het was warm en vochtig in het ruim en binnen de kortste keren dropen we van het zweet.

Het schip stoomde voort. Als zoon van Poseidon heb ik een volmaakt oriëntatievermogen op zee. Vraag me niet hoe het kan, maar ik wist dat onze positie 40.19° noord, 71.90° west was en dat we 18 knopen maakten, wat betekende dat het schip bij zonsopgang de ha-

ven van New York zou binnenvaren. Dit was onze enige kans om dat te voorkomen.

Ik had juist een tweede pot Grieks vuur op het controlepaneel bevestigd toen ik voetstappen op metaal hoorde: er kwamen zo veel schepsels de trap af dat ik ze boven het geluid van de machines uit kon horen. Geen goed teken.

Ik keek Beckendorf vragend aan. ‘Hoe lang heb je nog nodig?’

‘Te lang.’ Hij tikte op zijn horloge, dat onze afstandsbediening was. ‘Ik moet de ontvanger nog aansluiten en de ontsteking afstellen. Minstens tien minuten.’

Te oordelen naar het geluid op de trap hadden we nog ongeveer tien seconden.

‘Ik zal voor wat afleiding zorgen,’ zei ik. ‘We zien elkaar op het ontmoetingspunt.’

‘Percy...’

Hij leek me te willen tegenhouden. Het hele idee was geweest om het schip ongemerkt op en weer af te gaan. Maar nu zouden we moeten improviseren.

‘Succes,’ zei hij.

Ik rende het ruim uit.

Er kwam een half dozijn telchines de trap af stampen. Ik doorkliefde ze met Doemtij voordat ze hadden kunnen piepen. Ik klom omhoog, langs nog een telchine, die zo verrast was dat hij zijn broodtrommel van My Li'l Demon liet vallen. Ik liet hem in leven, deels omdat ik zijn broodtrommel cool vond en deels omdat hij dan alarm kon slaan en zijn vrienden hopelijk mij achternakwamen in plaats van koers te zetten naar het machineruim.

Ik stormde een deur door naar dek zes en holde verder. De zaal met vaste vloerbedekking was vast ooit heel luxueus geweest, maar na drie jaar monsterbewoning zaten het behang, het kleed en de deuren van de staatsiezaal onder de klauwsporen en het slijm, zodat het er eerder uitzag als de binnenkant van een drakenkeel (en ja, jammer genoeg spreek ik uit ervaring).